

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ.

Ὁλόκληρος ἡ περίοδος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δύναται κάλλιστα νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς περιόδους—τὴν τῆς ἀναβάσεως ἢ νεότητος (1—25), τὴν τῆς ἰσορροπίας ἢ ὀριμότητος (25—50) καὶ τὴν τῆς παρακμῆς (50—75). Τὰ γηρατεῖα δύνανται νὰ ἔλθωσιν εἰς οἰονδήποτε ἔτος μετὰ τὰ 50. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἡ τελευταία περίοδος τελειώνει πάντοτε μετὰ τὸ 750 ἔτος τῆς ἡλικίας, διότι ἔχομεν πολλὰ παραδείγματα μακροβιότητος, καθ' ἣν τὰ γηρατεῖα δὲν ἤρχισαν εἰ μὴ μετὰ τὸ 80 ἔτος, τῆς ζωῆς ἐπεκταθείσης πέρα τοῦ 100 ἔτους, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας εἰς πολλὰς περιστάσεις τὰ γηρατεῖα ἤρχισαν κατὰ τὸ 20 ἔτος τῆς ἡλικίας! Ἐκ 1000 προσώπων γεννηθέντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὰ 100 περίπου φθάνουν τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας των, 38 τὸ 85 καὶ 2 τὸ 95.

Οἱ φθάνοντες τὸ 70 ἔτος ἐν Νορβηγίᾳ ἀποτελοῦν τὸ ἐν τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἐν πέμπτον, ἐν Γαλλίᾳ τὸ ἐν ὄγδοον καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ τὸ ἐν ἐνδέκατον.

Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς ὁ μέσος ὁρος τῆς ζωῆς κατὰ τὸν 17 αἰῶνα ἦτο 13 ἔτη—κατὰ τὸν 8 αἰῶνα 20, καὶ κατὰ τὸν παρόντα 36 ἔτη. Οἱ ἄνθρωποι ἄλλοτε ἐθεωροῦντο γέροντες εὐθὺς μετὰ τὸ 50 ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ συγκρίνη τις τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἡλικίαν ἄλλων ὁργανικῶν ὄντων. Εἰς τὸ φυτινὸν βασιλείον ἡ ζωὴ εἶναι ὑπερβαλόντως μακρά. Μεταξὺ τῶν δένδρων τινὰ φθάνουσι μέχρι 400 ἔτη, ἄλλα μέχρι 500—ἡ καρυδιὰ μέχρι 600—ἡ ἐλαία μέχρι 700—ἡ κέδρος μέχρι 800—ἡ δρὺς μέχρι 1500—ἡ κυπάρισσος μέχρι 2,500. Ὁ διάσημος φυσιοδίφης Οὐμβόλτος ὑπελόγησε τὴν ἡλικίαν δένδρου τινὸς ἀνήκοντος εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς κυπάρισσου εἰς 5,700 ἔτη!!

Μεταξὺ τῶν ἰχθύων ὁ Δόκτωρ Ρίτσαρσον δὲν εὕρισκε θανάτους ἐκ γήρατος, οὔτε πιστεύει ὅτι ὑπάρχει ὅριον ζωῆς παρ' αὐτοῖς, ἐκτὸς καθ' ὅσον ἀλληλοτρώγονται. Ἰχθύες, οἵτινες συνελήφθησαν καὶ ἐφυλάχθησαν, ἔζησαν πολλὰ ἔτη, καθ' ὅσον δὲ ἠϋξάνον εἰς τὰ ἔτη ἠϋξάνον καὶ εἰς τὸ σῶμα. Μία χελώνη συλληφθεῖσα εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς καλῆς Ἑλπίδος καὶ δραπετεύσασα κατὰ τὸ ταξιίδιον πλησίον τῆς Ἀγγλίας μετὰ τὸ ἔτος ἐσκαλισμένον ἐπὶ ἐνὸς τῶν πετάλων της, ἐρρίφθη κατὰ τινα τρικυμίαν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς καλῆς Ἑλπίδος καὶ εὗρεθῇ, ὅτι εἶχε ζήσει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης αὐτῆς συλλήψεως 250 ἔτη!

Εἶχε δὲ αὐξήσει μεγάλως καὶ κατὰ τὸ μέγεθος. Μεταξὺ τῶν ζῶων ἔχομεν ἐλέφαντα, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία ὑπολογίζεται εἰς 107 ἔτη!

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχουσι παραδείγματα ἀνθρώπων, οἵτινες ἔζησαν περὶ τὰ 300 ἔτη. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Σίρ Μωϋσῆς Μοντεφιέρ, ὁ δὲ Πάρ, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 152 ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ γήρατος.

Ἡ μακροζωία φαίνεται ἐξαρτωμένη κατὰ τι ἐκ τῆς χώρας καὶ τοῦ κλίματος. Ψυχρὸν καὶ ζωογόνον κλίμα ὡς τὸ τῆς Δυτικῆς Ἰταλίας εἶναι λίαν εὐνοϊκὸν πρὸς μακροζωίαν.

Τὸ 76 π. Χ. εὕρισκόμεν κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ αὐτοκράτορος ὅτι εἰς τὰ μέρη ταῦτα τῆς Ἰταλίας 54 πρόσωπα εἶχον σημειωθῇ ὡς ἐκατοντούταις, 2 ὡς 125 ἐτῶν, 4 ὡς 130 καὶ 3 ὡς 140 ἐτῶν.

Εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, εἰς ἣν καὶ ὁ μέσος ὁρος τῆς ζωῆς εἶναι μικρὸς, ἀπαντῶνται παραδείγματα μεγάλης μακροζωίας.

Ἡ ἐξοχικὴ ζωὴ συντείνει εἰς τὴν μακροζωίαν, ἐνῶ σπανίως εὕρισκε τις ἀνθρώπους ἐννενηκοντούταις, οἵτινες ἔζησαν καθεστηκυῖαν ζωὴν εἰς τὰς πόλεις.

Ἡ μακροζωία μύλα. ταῦτα δὲν ἐξαρτᾶται οὔτε ἐκ τοῦ κλίματος, οὔτε ἐκ τοῦ ἔργου, ἀλλ' ἀπαντᾶται εἰς τὰς μᾶλλον ἀντιθέτους περιστάσεις. Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔζησεν 105 ἔτη, ἔτρωγεν ἄρτον βεβρεγμένον εἰς ὕδωρ καὶ οὐδέποτε ἐπλύθη, ἢ ἡλλαξεν ἐνδυμασίαν, καὶ ἔζησε πάντοτε μόνος εἰς τὰς ἐρήμους!

Ὁ κ. Σιβερίλ, ὁ διάσημος Γάλλος χημικὸς τὴν αὐτὴν περίπου ἡλικίαν ἄγων, ἔτρωγε διὰ πρόγυμα δύο αὐγὰ καὶ πῖταν κατεσκευασμένην ἐξ ὀρνίθου, καὶ ἔπινε περὶ τὴν ἡμίσειαν ὁκτὼ καφεὲ μετὰ γάλακτος τὴν ἡμέραν. Διὰ γεῦμα εἶχε ταπιόκα σοῦπαν μετὰ τριμμένον τυρὶ, μίαν κοτολέταν, ἓνα βότρυν σταφυλῶν, τυρὶ, καὶ τρία ποτήρια ὕδατος. Οὔτε ψάρι ἔτρωγεν, οὔτε οἶνον ἔπινε. Ἦτο δὲ καθ' ὑπερβολὴν καθάρος, καὶ ἔζη εἰς τοὺς Παρισίους καὶ τὰ περίχωρα.

Τινὲς ζῶσι μακράν ζωὴν εἰς τὸ πείσμα τῶν ἔξω αὐτῶν. Ὁ μακαρίτης Λευκίας, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐδίδαξε τὴν ἱατρικὴν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ, ἀπέθανεν σχεδὸν ἐκατοντούτης, ἂν καὶ ἦτο λίαν ἐκδοτος εἰς τὴν πνευματοποισίαν. Ἄγγλος τις, ὅστις ἀπέθανεν 97 τὴν ἡλικίαν, συνέθιξε νὰ πίνη μεγάλην ποσότητα ρακιοῦ καθ' ἐκάστην καὶ νὰ καπνίζῃ τὸ χερίστον εἶδος τοῦ καπνοῦ.

Ὁ Αἰδέσιμος Οὐλλιέλμος Δάβις, ὅστις ἀπέθανε τὸ 1790 εἰς ἡλικίαν 105 ἐτῶν, κατὰ τὰ

35 τελευταία ἔτη τῆς ζωῆς του δὲν ἔκαμε καμμίαν σωματικὴν ἀσκησιν. Ἦρχιζε δὲ τὴν ἡμέραν τρώγων ζωμόν, καὶ ψωμί ἡλειμμένον μὲ βούτυρον καὶ ἐτελείωνεν αὐτὴν μὲ βραστόν κρέας θερμὸν καὶ πολὺν οἶνον.

Αἱ ἀγαμοὶ γυναῖκες ζῶσιν ὅσον καὶ αἱ ἑγγαμοί. Τὸ γένος ἐπιρρεάζει πολὺ τὴν ἡλικίαν. Τὰ κοράσια ἀποθνήσκουν βραδύτερον τῶν ἀρρένων. Μολονότι περισσότερα ἀγόρια γεννῶνται κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος σὺν τῷ χρόνῳ ὃ θάνατος μεταξὺ τῶν ἀρρένων φέρει εἰς ἰσορροπίαν τὰ δύο γένη.

Ὁ μέσος ὅρος τοῦ ὕψους γέροντος ὑπὲρ ὀγδοηκοντούτους εἶναι 5 ποδῶν καὶ 6 δακτύλων, γυναικὸς δὲ τῆς αὐτῆς ἡλικίας 5 ποδ. καὶ 3 δακτ. Ὁ σφιγμὸς εἰς μὲν τοὺς ἀνδρας εἶναι 73 παλμούς, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας 78. Ἡ ἀναπνοὴ εἰς μὲν τοὺς ἀνδρας 18, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας 22.

Ὁ μέσος ὅρος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀδόντων εἰς μὲν τοὺς ἀνδρας εἶναι 16, εἰς τὰς γυναῖκας 13, ἐνῶ τὸ ἐν τρίτον τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ ἡμισυ τῶν γυναικῶν δὲν ἔχουσιν ὀδόντας καθόλου.

Πιστεύεται ὅτι ὑπάρχουσιν ἔχνη εἰς τὸ ζωϊκὸν βασιλεῖον νόμου, ὅστις ὀρίζει τὰ ἔσχατα ὅρια τῆς ζωῆς αὐτῶν εἰς πεντάκις τὸν χρόνον τῆς αὐτῆς αἰῶσέ των· ὁ χρόνος οὗτος εἰς τὸν ἀνθρωπον εἶναι 21 ἔτη, ἐπομένως ἡ ζωὴ τοῦ ὑγιοῦς ἀνθρώπου πρέπει νὰ φθάσῃ 105 ἔτη. Ἐπειδὴ ὁμως σπανίως ὁ ἀνθρωπος γεννᾶται ἐντελῶς ἐλεύθερος ἀσθενείας, ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποικίλει μεγάλως. Ἐκαστος ἀνθρωπος ἀρχίζει τῆς ζωῆς του μὲ τινα ζωϊκὴν δύναμιν, ἥ καθὼς τὸ ὥρολόγιον εἶναι κατεσκευασμένον νὰ βαίνει ὠρισμένον καιρὸν ὑπὸ ὠρισμένους ὅρους. Ἐκ 500 παραδειγματικῶν ἀνθρώπων 80 ἑτῶν τὴν ἡλικίαν, οἱ πλεῖστοι κατήγονται ἐκ μακροζῶων γονέων, εἶχον δὲ καλὰς οἰκίας, καλὴν ὀρεξιν καὶ καλὴν χώνευσιν, ἔτρωγον μετρίως ἢ ὀλίγον, ἔπινον ὀλίγα πνευματώδη ποτὰ, καὶ δὲν ἦσαν ὑποκείμενοι εἰς ἀρθριτιδα ἢ ρευματισμούς, καὶ ὁμως εἰς 82 περιστάσεις οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς των ἦσαν φθισικοί.

Η ΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΚΑΙ Η ΓΡΑΦΗ.

Παρ' ὅλων ἤδη ὁμολογεῖται ὅτι ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου εἶναι ἐν τῶν ἐξοχωτάτων ἔργων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἀλλὰ καίπερ τοιοῦτον δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Ποῦ τῆς Ἰλιάδος δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν ἀπλότητα καὶ συνάμα πάθος δυνάμενα νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὴν διήγησιν τοῦ Μωϋσέως; Ποῦ ἀξιώματα ἴσα πρὸς τὴν σοφίαν τῶν Παροιμιῶν τοῦ Σολομῶντος, ἡ ὕψος, τὸ ὅποιον νὰ μὴ ὡχρῇ ἐνώπιον τῶν συλλήψεων τοῦ Ἰώβ, τοῦ Δαβὶδ, τοῦ Ἡσαΐα, τοῦ Ἰωάννου;

Τίς ἀναγώσας τὴν Ἰλιάδα δὲν παρετήρησε πόσον ματαίως ὁ Ὅμηρος ἀγωνίζεται νὰ δώσῃ ἀσιωπρεπίαν εἰς τὴν μυθολογίαν τῆς ἐποχῆς του; Τίς δὲν εἶδεν ὅτι ἡ θρησκεία τῶν συγχρόνων του, ἀνίκανος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πτῆσιν τῆς φαντασίας του, βυθίζεται ἐξ ἀδυναμίας ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ; Εἶναι τῷ ὄντι λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις τὸν γέροντα Ὅμηρον ἀγωνιζόμενον νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς ἰδέας τοῦ ὕλισμου, καὶ ἔπειτα βυθιζόμενον εἰς τὸν ποταπὸν μῦθον περὶ τοῦ Διός, καὶ τῆς Ἥρας, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτεμίδος! Ἐκ τῆς μελέτης τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου βλέπομεν ὅτι τὸ φῶς, τὸ ὅποιον προσεπάθησε νὰ χύσῃ ἐπὶ τὴν ἀνθρωπότητα, διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ἡ θρησκεία τῶν ἡμερῶν τοῦ ἥτο ἀναξία τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. «Μοί φαίνεται, λέγει ὁ Λογγίνος, ὅτι ὁ Ὅμηρος ὅταν περιγράψῃ τὰς ἐρίδας, καὶ τὰς ζηλοτυπίας, τὰ δάκρυα καὶ τὰς φυλακίσεις καὶ τὰς ἄλλας θλίψεις τῶν θεοτήτων του, κάμνει, καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτοῦ, τοὺς ἀνδρας τῆς Ἰλιάδος τοῦ θεοῦ, τοὺς δὲ θεοὺς, ἀνδρας. Εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν θλίβωνται, ὁ θάνατος θέτει τέρμα τῶν κακῶν, ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς, κάμνει οὐ μόνον τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀθλιότητας αὐτῶν ἀτελευτήτους!»

Δὲν ἔχει οὕτω μὲ τὴν Γραφήν. Ὁ Θεός, ὃν περιγράφει, εἶναι ἄξιος οὐ μόνον φόβου καὶ ὑπακοῆς, ἀλλὰ καὶ θαυμασμοῦ καὶ σεβάσμου καὶ ἀγάπης. Εἶναι Θεὸς ἅγιος καθ' ὑπόστασιν καὶ εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ, Θεὸς ἀντάξιος τῶν ἀξιώσεων καὶ ἀπαιτήσεων αὐτοῦ ἐπὶ τὰ λογικὰ ὄντα. Ἡ εἶναι Γραφὴ Βιβλίον φωτίζον τὴν διάνοιαν, μαλακύνον καὶ ἐξαγνίζον τὸ ἦθος καὶ μεταποιοῦν τὸν ἀνθρωπον εἰς ἀληθὲς ἀπεικόνισμα τῆς θεότητος

Οὐ μόνον δὲ ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι προτὶν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας δύναται νὰ συγκριθῇ οὔτε κατὰ τὸ ὕψος, οὔτε κατὰ τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν Γραφήν.

ἘΞ ΛΟΓΟΙ

Διὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ πιστεύωμεν καὶ ἐμπιστευόμεθα τὸν Θεόν.

1) Διότι εἶναι πιστὸς καὶ ἀληθινὸς εἰς τὰς ὑποσχέσεις του (Ἑβρ. ι'. 23).

2) Διότι ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐμπιστοσύνη εἶναι ἀναγκαία πρὸς σωτηρίαν. «Πιστεύσατε εἰς τὸν Κύριον Ἰ. Χριστὸν καὶ θέλετε σωθῆ». (Πράξ. ις'. 31).

3) Ἐνεκα τῆς εἰρήνης, ἥτις παρακολουθεῖ τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν Θεόν. «Δικαιοθέντες, λοιπόν, ἐκ πίστεως, καὶ μόνον ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ.» (Ρωμ. ε'. 1.).

4) Ἐνεκα τῆς δυνάμεως αὐτῆς. «Πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν πιστεύοντα.» (Μαρ. θ'. 33).

5) Ἐνεκα τῆς παντοδυναμίας καὶ ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. «Ὁ Κύριος εἶναι ἰσχυρὸν προπύργιον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ταραχῆς.» (Ναοὺμ α'. 7).

6) Ἐνεκα τῶν συνεπειῶν τῆς ἀπιστίας. «Θέλουσιν ἔχει τὸ μερίδιον αὐτῶν εἰς τὴν λήμνην τὴν καιομένην μὲ πῦρ καὶ θεῖον.» (Ἀποκάλ. κα' 8).

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἔκοψε τοὺς ἀντίχειρας 70 βασιλέων;
2. Πότε ἐγένετο πανηγυρις 3 ἡμερῶν;
3. Τίς Προφῆτης ἦτο βουκόλος;